

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 6, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:281](#) 02-03-2021

Burgerlijk recht/aansprakelijkheid NVWA

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:825](#) 25-02-2021

Strafrecht/handelen in strijd met vergunning

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:756](#) 25-02-2021

Maatwerkvoorschriften/Houten

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:753](#) 25-02-2021

Maatwerkvoorschriften/Steenbergen

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:624](#) 17-02-2021

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Aalsmeer

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:443](#) 03-03-2021

Milieuvergunning/Cuijck

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:367](#) 24-02-2021

Last onder dwangsom/Tiel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:387](#) 24-02-2021

Vergunning en ontheffing Wnb/Groningen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:396](#) 24-02-2021

Bestemmingsplan/Hoogezand-Sappermeer

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:207](#) 03-02-2021

Planschade/Duiven

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:218](#) 03-02-2021

Planschade/Heerlen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:2770](#) 18-11-2020

Handhaving Waterwet/Hoogheemraadschap van Rijnland

Annotatie

[Europees Hof knaagt aan Nederlandse procedureregels](#)

mr. J.E. Dijk

ANNOTATIE

Europees Hof knaagt aan Nederlandse procedureregels

mr. J.E. Dijk

Annotatie bij het arrest van het Europees Hof van Justitie van 14 januari 2021, ECLI:EU:C:2021:7.

Voor de tweede maal in een paar jaar tijd heeft het Europese Hof het Nederlandse recht op haar grondvesten doen schudden. Hadden we eerst het arrest van het Europese Hof over stikstof dat leidde tot de inmiddels overbekende uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State van 29 mei 2019, op 14 januari 2021 heeft het Hof arrest gewezen over de prejudiciële vragen die de rechtbank Limburg had gesteld over de toegang tot de Nederlandse rechter in relatie tot het Verdrag van Aarhus. Dit verdrag geeft regels over het verstrekken van informatie en gerechtelijke procedures in zaken met een milieubelang. De prejudiciële vragen hadden betrekking op het beroep dat was ingesteld tegen de omgevingsvergunning voor de oprichting van een varkensstal. Ditmaal zijn de gevolgen wat minder verstrekkend dan in 2019, maar dat neemt niet weg dat het arrest van het Hof van 14 januari 2021 aanzienlijke effecten zal hebben op het procederen bij de rechter. Het arrest is een feestje voor de appellant: zijn rechten in procedures worden flink verruimd.

Bij die constatering hoort wel een kanttekening; de verruiming is niet op alle besluiten van toepassing, ook niet op alle besluiten met gevolgen voor het milieu. In bijlage I bij het Verdrag van Aarhus is aangegeven op welke activiteiten zij ziet. Het betreft met name grote industriële installaties en intensieve veehouderijen. In bijlage I worden echter ook alle activiteiten genoemd waarbij in inspraak is voorzien ingevolge een procedure voor milieu-effectbeoordeling in overeenstemming met nationale wetgeving. Dat biedt alweer ruimte voor een ruimere invulling; zie bijvoorbeeld de verplichting om bij projecten met mogelijk belangrijke milieugevolgen, die onder de drempelwaarden van het Besluit m.e.r. blijven toch een vormvrije m.e.r.-beoordeling te maken. Dat appellanten echter niet te vroeg moeten juichen bleek uit een uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 23 februari 2021 (ECLI:NL:RBOBR:2021:839, OGR 2021-0036). Daarin overwoog de rechtbank dat het arrest van 14 januari 2021 niet van toepassing was, omdat de activiteit waartegen appellanten ageerden (een omgevingsvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een pand naar hotel en

appartementen) niet viel onder het Verdrag van Aarhus.

Waar ging het arrest van het Hof over? Het Hof was verzocht een oordeel te geven over de vraag of de procedureregels die gelden voor de uniforme openbare voorbereidingsprocedure (afdeling 3.4 van de Awb) zich verdragen met het Verdrag van Aarhus. In het bijzonder ging het over de procedure die op grond van artikel 3.10 en verder van de Wabo wordt gevoerd bij de verlening van een omgevingsvergunning voor de bouw en voor het veranderen van de inrichting; in dit geval een intensieve veehouderij. Kort gezegd komt de procedure erop neer dat eenieder zienswijzen tegen het ontwerpbesluit kan indienen, waarna alleen voor belanghebbenden die een zienswijze hebben ingediend beroep bij de rechter openstaat (artikel 6:13 van de Awb).

Opmerkelijk is het feit dat de prejudiciële vragen niet door de Afdeling zijn gesteld, maar door de rechtbank Limburg. Zij deed dat in het beroep dat door een drietal milieuorganisaties was ingesteld tegen de verlening van een omgevingsvergunning. De Afdeling heeft al een aantal jaren geleden in een uitspraak geoordeeld dat de Nederlandse regeling niet in strijd was met het Europese recht (uitspraak van 2 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3703, r.o. 21). Die uitspraak heeft de rechtbank Limburg er dus niet van weerhouden om zelf prejudiciële vragen te stellen aan het Europese Hof. Het arrest van het Hof geeft al het belang aan van actieve (volgens sommigen wellicht activistische) rechtbanken die hun eigen lijn volgen, ook al geeft de jurisprudentie van de Afdeling daar niet direct aanleiding toe.

De eerste prejudiciële vraag die het Hof moest beantwoorden, was of de toegang tot de rechter van milieuorganisaties afhankelijk mag worden gesteld van de verplichting om eerst een zienswijze in te dienen tegen een ontwerpbesluit. Het Hof maakt met de Nederlandse regeling korte metten: artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus verplicht lidstaten ertoe een ruime toegang tot de rechter te verzekeren. Daarin past het niet dat de ontvankelijkheid van een milieuorganisatie afhankelijk wordt gesteld van de rol die zij in de inspraakfase heeft gespeeld.

Het arrest van het Hof ziet op de mogelijkheden van milieuorganisaties om in beroep te gaan. Het gaat niet in op de vraag of belanghebbende particulieren ook de zienswijze mogen overslaan. Naar het zich laat aanzien zullen de gevolgen van het oordeel van het Hof echter verder gaan dan het verruimen van de procesrechten van milieuclubs: de rechtbank Gelderland heeft in een procedure al geoordeeld dat het niet in de rede ligt alleen non-gouvernementele organisaties te laten profiteren. In de uitspraak van 25 februari 2021 (ECLI:NL:RBGEL:2021:935) overwoog de rechtbank dat artikel 6:13 van de Awb ook ten aanzien van appellerende particulieren niet mag worden toegepast. Naar mijn indruk terecht: artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus bepaalt dat ieder lid van het betrokken

publiek met een voldoende belang toegang moeten hebben tot gerechtelijke procedures. Daartoe behoren niet alleen milieuorganisaties.

In de uitspraak van 25 februari 2021 (ECLI:NL:RBGEL:2021:938) ging de rechtbank Gelderland in op de consequenties van het arrest van het Hof van 14 januari 2021 voor de vaste jurisprudentie met betrekking tot de onderdelenfuik van artikel 6:13 van de Awb. Een belanghebbende die tegen een specifiek besluitonderdeel geen zienswijze heeft ingediend, kan volgens die jurisprudentie tegen dat besluitonderdeel in beroep niet meer opkomen. De rechtbank Gelderland maakt met deze jurisprudentie korte metten: nu de ontvankelijkheid van belanghebbenden niet afhankelijk mag worden gesteld van het indienen van zienswijzen, geldt dat ook voor specifieke besluitonderdelen. Een belanghebbende die in een procedure over een omgevingsvergunning in zijn zienswijze in het ontwerp de activiteiten bouwen en milieu aan de orde heeft gesteld, maar zich niet heeft verzet tegen de activiteit 'effecten op Natura 2000', mag in beroep ook dat laatste besluitonderdeel aanvechten.

Het arrest van het Hof ziet niet alleen op de processuele rechten van belanghebbenden die geen zienswijze hebben ingediend en in beroep willen. Het arrest behandelt het 'negatief' ervan: hoe zit het met de rechten van niet-belanghebbenden die wél een zienswijze hebben ingediend. Is er voor hen een beroepsmogelijkheid bij de Nederlandse rechter op grond van artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus?

Ook deze prejudiciële vraag wordt bevestigend beantwoord. Artikel 3.12 van de Wabo voorziet in het recht van eenieder om een zienswijze in te dienen tegen een ontwerpbesluit. Als de nationale regeling het publiek een ruimer recht op inspraak geeft in het besluitvormingsproces, kan aan de burger die van dat recht gebruikmaakt niet iedere toegang tot de rechter worden ontzegd. De niet-belanghebbende die een zienswijze heeft ingediend kan dus naar de rechter.

Het is dan vervolgens wel de vraag wát hij bij de rechter daadwerkelijk kan bereiken. De rechtbank Limburg gaat er blijkens de gestelde prejudiciële vragen zelf vanuit dat een niet-belanghebbende alleen de schending van procedurele vereisten en inspraakrechten aan de orde kan stellen. Het Hof overweegt vervolgens dat een niet-belanghebbende appellant toegang tot de rechter moet hebben om zich te kunnen beroepen op zijn rechten op inspraak. Hoever kan een dergelijk beroep dan gaan? Betekent deze overweging dat een niet-belanghebbende appellant alleen de inspraakprocedure zelf ter discussie kan stellen? Of staat de deur ook op een kier voor een meer inhoudelijke beoordeling van zijn beroep?

Een niet-belanghebbende appellant die naar de rechter toestapt met inhoudelijke beroepsgronden loopt ook nog eens aan tegen het relativiteitsvereiste van artikel 8:69a van de

Awb. Een besluit wordt niet vernietigd als de regel kennelijk niet strekt tot bescherming van degene die haar inroept. Het is de vraag welke mogelijkheden een niet-belanghebbende appellant met dit vereiste nog heeft. Je zou kunnen stellen dat geen enkele inhoudelijke regel waarop een niet-belanghebbende appellant zich beroept, strekt tot bescherming van zijn belang. Een dergelijke conclusie is onbevredigend, mede gezien het feit dat het bevoegde gezag volgens het Verdrag van Aarhus wel verplicht is om naar behoren rekening te houden met het resultaat van de inspraak.

De kans bestaat dat de beroepsprocedure een lege huls wordt, die voor de appellant niets kan opleveren. Het beroepsrecht is dan als een façade van een paleis in een filmdecor. Het ziet er van buiten aantrekkelijk uit, maar als de deur geopend wordt, strekt zich daarachter de leegte uit. Niet alleen is dat in ieder geval voor deze appellant onbevredigend, het is de vraag of het juridisch acceptabel is. Onder de inspraakrechten valt ook artikel 6, achtste lid, van het Verdrag van Aarhus, waarin is bepaald dat in het besluit naar behoren rekening wordt gehouden met de resultaten van de inspraak. Die bepaling impliceert meer dan een puur formele toets of bijvoorbeeld wettelijke termijnen in acht zijn genomen.

En daarbij: het relativiteitsvereiste is niet in beton gegoten. Niet voor niets bepaalt artikel 8:69a van de Awb dat een besluit niet wordt vernietigd als ze *kennelijk* niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant. Mogelijk biedt die formulering ruimte voor een inhoudelijker toets van het beroep van een niet-belanghebbende. Een uitdaging voor de rechters, die ongetwijfeld deze rechtsvraag op hun bordje gaan krijgen. Dat zal na inwerkingtreding van de Omgevingswet niet anders zijn: ook daarin zijn procedures opgenomen waarbij een ieder zienswijzen kan indienen tegen een ontwerpbesluit.

RECHTSPRAAK

Burgerlijk recht/aansprakelijkheid NVWA

De NVWA is niet aansprakelijk voor de schade die pluimveehouders ten gevolge van de Fipronil-crisis hebben geleden.

Casus

In de zomer van 2017 bleek dat voor de consumptie bestemde eieren de stof fipronil bevatten. Fipronil is een pesticide dat onder andere wordt gebruikt bij de bestrijding van bloedluis in de pluimveesector, het is matig toxisch voor mensen. Daarom mag fipronil boven bepaalde concentraties niet in eieren voorkomen.

In 2016 en 2017 hebben ongeveer 250 pluimveehouders in Nederland de bedrijven VOF I en VOF II ingeschakeld om hun stallen te laten reinigen ter bestrijding van bloedluis. Ook de eisende individuele pluimveehouders hebben dit gedaan. VOF I en VOF II gebruikten vernevelingsapparatuur waarmee het middel DEGA-16 in lege stallen werd gespoten. Aan DEGA-16 was fipronil toegevoegd.

In het najaar van 2016 ontving de NVWA meldingen over het gebruik van fipronil in de pluimveesector door de bedrijven VOF I en VOF II. Naar aanleiding van een verzoek van de Belgische autoriteiten heeft de NVWA in de zomer van 2017 onderzoek verricht bij VOF I en eieren getest op fipronil. Op basis van de resultaten zijn uit voorzorg pluimveehouderijen geblokkeerd, waarna de NVWA verder onderzoek deed. Zij heeft daarna op 30 juli 2017 een publiekswaarschuwing doen uitgaan.

Aangezien eieren werden aangetroffen die fipronil boven de toegelaten concentratie bevatten, zijn ongeveer 250 bedrijven van pluimveehouders door de overheid geblokkeerd, zijn miljoenen eieren vernietigd en tienduizenden kippen geruimd. De getroffen pluimveehouders hebben hierdoor grote schade geleden.

Eisers betogen dat de NVWA haar toezichthoudende taak niet goed heeft vervuld door pas in de zomer van 2017 actie te ondernemen en niet al in het najaar van 2016, toen zij de meldingen over het gebruik van fipronil had ontvangen.

De rechtbank (ECLI:NL:RBDHA:2019:6810) heeft geoordeeld dat de NVWA vóór de publiekswaarschuwing in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat er géén acuut gevaar voor de volksgezondheid was. Daarbij mocht de NVWA mede afgaan op een voorlopig advies van het Bureau Risicobeoordeling, dat gebaseerd was op de giftigheid van fipronil. De NVWA heeft toen bewust gekozen voor het strafrechtelijk handhavingstraject (in plaats van onmiddellijke stillegging van VOF I), omdat er een vermoeden van fraude was. Bestuurlijk toezicht kon de fraude niet blootleggen. De rechtbank acht die keuze passend en begrijpelijk op basis van de toen beschikbare informatie en het beleid van de NVWA. De rechtbank heeft dit terughoudend getoetst omdat de NVWA beleids- en beoordelingsvrijheid heeft. De primaire verantwoordelijkheid voor de voedselveiligheid berust bij de pluimveehouders.

De rechtbank heeft ook het verwijt verworpen dat de NVWA eisers in staat had moeten stellen hun eigen toezichthoudende taak uit te oefenen door hen te waarschuwen.

Rechtsvraag

1. Heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de taak van de NVWA als toezichthouder zich niet uitstrekt tot de bescherming van de economische belangen van de pluimveehouders?
2. Betekent dit dat de NVWA zich nooit iets van de economische belangen van de pluimveehouders hoeft aan te trekken en dat op haar noot de verplichting kan rusten om te waarschuwen?

Uitspraak

1. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat de taak van de NVWA als toezichthouder zich niet uitstrekt tot de bescherming van de economische belangen van de pluimveehouders. Waar de NVWA had geconstateerd dat er geen acuut gevaar voor de volksgezondheid dreigde, mocht zij het strafrechtelijke traject volgen in plaats van de MRL-norm te handhaven in het (economisch) belang van de pluimveehouders. Daarbij is van belang dat op grond van artikel 17 van de Algemene Levensmiddelen Verordening (ALV) op de pluimveehouders de primaire verantwoordelijkheid rust om ervoor te zorgen dat de door hen geproduceerde eieren aan de voorschriften van de levensmiddelenwetgeving (zoals de maximale residulimiet, MRL-norm) voldoen. De NVWA is dan ook niet gehouden de pluimveehouders te behoeden voor economische schade als gevolg van het feit dat de door hen geproduceerde eieren de MRL-norm overschrijden.

Het voorgaande geldt ook indien, zoals LTO c.s. aanvoeren, de betrokken pluimveehouders in redelijkheid niet konden weten dat [VOF I] een verboden middel gebruikte, bijvoorbeeld

omdat zij door [VOF I] op geraffineerde wijze werden misleid. De pluimveehouders – professionele ondernemers – zijn verantwoordelijk voor de derden die zij in het kader van hun bedrijfsvoering inschakelen. In dit verband moet erop worden gewezen dat artikel 17 van de ALV aan de pluimveehouders meer in het bijzonder de verplichting oplegt om te controleren of de voorschriften van de levensmiddelenwetgeving metterdaad worden nageleefd. Het is ook niet zo dat de pluimveehouders, waar het gaat om bedrijven die bloedluis bestrijden door het gebruik van biociden, geen middelen ter beschikking staan om te controleren of zij met een bona fide bedrijf te maken hebben en of dit bedrijf al dan niet verboden middelen gebruikt. Of een bedrijf beschikt over een bewijs van vakbekwaamheid dat vereist is op grond van artikel 71 van de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden, valt uit openbare bronnen na te gaan en als een pluimveehouder dit bezwaarlijk of moeilijk vindt, kan hij ook aan het betrokken bedrijf vragen hiervan bewijs te laten zien. Dat fipronil niet is toegelaten voor de bestrijding van bloedluis blijkt eveneens uit openbare bronnen en de pluimveehouder kan het bedrijf dat hij overweegt in te schakelen vragen om een gedetailleerde opgave van de stoffen die het gebruikt. Indien dat bedrijf die informatie niet wil geven, kan de pluimveehouder besluiten van de diensten van dat bedrijf geen gebruik te maken.

2. Het voorgaande wil niet zeggen dat de NVWA zich nooit iets van de economische belangen van de pluimveehouders hoeft aan te trekken en dat op haar nimmer een verplichting jegens de pluimveehouders zou kunnen rusten om, bijvoorbeeld, de pluimveesector voor [VOF I] dan wel het gebruik van fipronil te waarschuwen. In het onderhavige geval was van een dergelijke verplichting echter geen sprake. De NVWA mocht rekening houden met de mogelijkheid dat fipronil met medeweten van één of meer pluimveehouders werd ingezet. De signalen die de NVWA over het gebruik van fipronil hadden bereikt sloten dat immers niet uit. Tegen die achtergrond lag het niet in de rede dat de NVWA maatregelen (zoals het waarschuwen van de pluimveesector) zou nemen die niet alleen voornamelijk in het economisch belang van de pluimveehouders waren, maar die bovendien het strafrechtelijk onderzoek zouden kunnen frustreren. Daarbij is ook van belang dat, zoals hiervoor is opgemerkt, de pluimveehouders ervoor verantwoordelijk zijn dat de door hen geproduceerde eieren niet de MRL-norm overschrijden en dat zij ook niet zonder middelen zijn om na te gaan of de inschakeling van een bedrijf voor de bestrijding van bloedluis niet tot een overschrijding van die norm zal leiden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:281

Zaaknummer: 200.271.132/01

Wetsartikelen: 17 Algemene Levensmiddelen Verordening

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Aalsmeer

Gevolgen voor de luchtkwaliteit bij een woning als gevolg van draaiende luchtwervelingen door startende en landende vliegtuigen, de zogenoemde vortex.

Casus

Het reeds bestaande parkeerterrein bestemd voor Schipholparkeren wordt uitgebreid met maximaal 320 parkeerplaatsen. De woning van eiser is gelegen nabij het parkeerterrein en gelegen onder een aanvliegeroute van Schiphol. Eiser stelt dat de vortex vanwege de startende en landende vliegtuigen bij de bepaling van de luchtkwaliteit bij zijn woning onvoldoende is onderzocht. Eiser vreest dat de cumulatieve effecten leiden tot een verslechtering van zijn woon- en leefklimaat.

Rechtsvragen

1. Is de besluitvorming voldoende zorgvuldig uitgevoerd, rekening houdend met de vortex als omgevingsfactor?
2. Kunnen de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand worden gelaten?

Uitspraak

1. Het ter toetsing voorliggende besluit is volgens de rechtbank genomen in strijd met artikel 3:2 van de Awb, omdat een kenbaar onderzoek naar de mogelijke effecten van de vortex ontbreekt. In dit kader heeft de rechter STAB verzocht een deskundigenbericht uit te brengen. Uit het deskundigenbericht blijkt dat de vortex geen nadelige invloed heeft op wegverkeersemissies en dat de vortex niet als een sleepnet de uitstoot van auto's op het parkeerterrein meeneemt naar de woning van eiser. Omdat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid, leidt dit echter wel tot vernietiging van het besluit.
2. De rechtbank oordeelt dat uit het rapport van STAB blijkt dat, ook indien rekening

gehouden wordt met een eventuele cumulerende factor door de vortex van landende en opstijgende vliegtuigen, de toename van de NO₂-immissie (stikstof) nog ruimschoots binnen de daarvoor geldende normen blijft en de PM₁₀-immissie (fijnstof) niet toeneemt. De rechtbank is van oordeel dat STAB de zorgen van eiser over het woon- en leefklimaat op zijn perceel zorgvuldig heeft beoordeeld. De rechtbank is gelet daarop van oordeel dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kunnen worden gelaten. Dit betekent dat de 320 aanvullende parkeerplaatsen op de beoogde locatie gerealiseerd mogen worden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:624

Zaaknummer: AMS 19/3845

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder a en c Wabo en 2.12 lid 1 aanhef en onder a aanhef en onder 3° Wabo

RECHTSPRAAK

Maatwerkvoorschriften/Steenbergen

Verweerder mocht uitgaan van een minimale gevelisolatie van 20 dB(A) bij het beoordelen van het verzoek om maatwerkvoorschriften. Verweerder heeft beleidsruimte om maatwerkvoorschriften te stellen en dient daarbij een belangenafweging te maken.

Casus

Een omwonende van een aardappelgroothandel verzoekt de gemeente om handhaving vanwege geluidoverlast die het bedrijf veroorzaakt. De gemeente start een dwangsomprocedure. Naar aanleiding daarvan verzoekt het bedrijf (eiseres) aan het college (verweerder) om maatwerkvoorschriften vast te stellen ten behoeve van het verhogen van de grenswaarden voor het maximale geluidniveau in de avondperiode in de incidentele bedrijfssituatie voor maximaal 12 keer per jaar. Verweerder wijst dit verzoek af, en verklaart in het bestreden besluit het bezwaar van het bedrijf ongegrond.

Het bedrijf heeft in 1999 een milieuvergunning gekregen en viel sinds 2011 onder het Activiteitenbesluit. Sinds 2014 exploiteert eiseres het bedrijf. Volgens eiseres was de geluidssituatie van haar rechtsvoorganger geaccepteerd en waren in het akoestisch onderzoek destijds activiteiten en geluidbronnen buiten beschouwing gelaten om de geluidbelasting (op papier) terug te brengen. In de huidige situatie zijn de bedrijfsactiviteiten beperkter, en is de geluidemissie van de inrichting dus lager. Eiseres wijst er daarbij op dat verweerder een eerder handavingsverzoek tegen haar rechtsvoorganger, wegens geluidhinder, heeft afgewezen. Verder stelt eiseres dat verweerder in 1999 is uitgegaan van een gevelisolatie van de betrokken woning van 25 dB(A), waarmee een binnenwaarde van 35 dB(A) gegarandeerd was, terwijl verweerder in deze procedure (ongemotiveerd) aanneemt dat de gevelisolatie 20 dB(A) bedraagt. Ten slotte voert eiseres aan dat de maximaal 10 transporten gedurende 12 avonden per jaar van wezenlijk belang zijn voor haar bedrijfsvoering.

Rechtsvragen

1. Moet verweerder de door hem gehanteerde gevelisolatie van 20 dB(A) onderbouwen, omdat

in een milieuvergunning van 1999 werd uitgegaan van 25 dB(A)?

2. Had verweerder maatwerkvoorschriften moeten vaststellen om een hogere geluidbelasting toe te staan, aangezien in het verleden aan de rechtsvoorganger hogere grenswaarden voor de geluidniveaus zijn gegund dan wettelijk was toegestaan?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat hij niet gebonden is aan de motivering van de milieuvergunning uit 1999. Het is niet aan verweerder om te onderzoeken of de gevelisolatie die in 1999 is aangenomen ook wel klopte en of die aanname nog steeds juist is. Eiseres heeft verzocht om hogere grenswaarden en het had daarom op haar weg gelegen om te onderbouwen dat de gevelisolatie van de betrokken woning meer bedraagt dan 20 dB(A). Nu eiseres een dergelijke onderbouwing niet heeft gegeven mocht verweerder uitgaan van de minimale geluidwering van 20 dB(A) ingevolge het Bouwbesluit 2012. De rechtbank tekent hierbij aan dat ook volgens de Handreiking de geluidwering bij goed onderhouden woningen ten minste 20 dB(A) bedraagt.

2. De rechtbank acht aannemelijk dat aan de rechtsvoorganger hogere grenswaarden voor de geluidniveaus zijn gegund dan wettelijk was toegestaan. Verweerder is echter niet gehouden om eiser diezelfde ruimte te gunnen. Eiseres heeft de inrichting na 1 januari 2014 overgenomen en moet dus geacht worden op de hoogte te zijn geweest van het feit dat de inrichting geheel diende te voldoen aan de normen van het Activiteitenbesluit. Er is, zo blijkt uit de dwangsomprocedure, voor verweerder geen grondslag om eiseres meer geluid te laten produceren dan op grond van de reguliere geluidnormen van het Activiteitenbesluit is toegestaan.

Volgens vaste rechtspraak, onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3463, komt verweerder beleidsruimte toe bij de beantwoording van de vraag of het gebruik zal maken van de bevoegdheid om maatwerkvoorschriften te stellen en dient daarbij een belangenafweging te maken.

De rechtbank stelt voorop dat het belang van eiseres bij het toestaan van hogere grenswaarden voor het maximale geluidniveau van extra transporten gedurende maximaal 12 avonden per jaar, moet worden afgewogen tegen het belang van de omwonenden bij het weigeren van die extra transporten. Voorts overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 2.17, vijfde lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit in de periode tussen 06.00 uur en 19.00 uur geen geluidsplafond geldt voor laad- en losactiviteiten en het in en uit de inrichting rijden van landbouwtractoren en motorrijtuigen met beperkte snelheid. Daarnaast is het eiseres op grond

van artikel 2.18, derde lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit toegestaan om één keer in de periode tussen 19.00 uur en 06.00 uur bij het bepalen van het maximaal geluidniveau ook nog het geluid als gevolg van laad- en losactiviteiten ten behoeve van de aan- en afvoer van producten buiten beschouwing te laten.

Ten slotte overweegt de rechtbank dat de mobiele geluidsbronnen bepalend zijn voor de geluidbelasting van de inrichting van eiseres en dat deze mobiele geluidsbronnen ingevolge artikel 2.17, vijfde lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit niet meetellen voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder daarom in redelijkheid het verzoek om hogere grenswaarden, voor het maximale geluidniveau in de avondperiode in de incidentele bedrijfssituatie, kunnen afwijzen.

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:753

Zaaknummer: AWB- 20_906

Wetsartikelen: 2.17 lid 5 Abm, 2.18 lid 3 Abm en 2.20 lid 1 Abm

RECHTSPRAAK

Handhaving Waterwet/Hoogheemraadschap van Rijnland

Leggermaten zijn minimale afmetingen. Geen grond voor handhaving.

Casus

[Appellant A] en anderen zijn eigenaar van percelen die zijn gelegen aan de Machinetocht te Reeuwijk. De langgerekte percelen hebben een agrarische bestemming en worden gebruikt voor het weiden van vee. De Machinetocht is primair polderwater en een hoofdwatgang naar het gemaal Tempel. De oevers van de percelen van [appellant A] en anderen kalven af, waardoor de oppervlakte van de landbouwgrond vermindert.

[Appellant A] en anderen betogen dat de rechtbank, door te overwegen dat het college slechts verplicht is om de in de legger vastgestelde minimale bodembreedte van de watgang in stand te houden en aan die verplichting heeft voldaan, een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de legger.

Omdat het Tempelgemaal en de Machinetocht worden gebruikt ter regulering van de waterstand in de achterliggende polder, is het college volgens [appellant A] en anderen verantwoordelijk voor de bescherming van het onroerend goed van derden als de wijzigingen in de fysieke toestand van de Machinetocht het gevolg zijn van het gebruik van het gemaal.

Rechtsvraag

Moet het college op grond van zijn onderhoudsplicht verdere afkalving tegengaan en de watgang weer op de in de legger vermelde breedte brengen?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat op het college slechts de plicht rust om de minimale bodembreedte van 11,5 meter in stand te houden. Anders dan [appellant A] en anderen ter zitting van de Afdeling hebben betoogd, is uit artikel 6, vierde lid, onder a, van de legger niet af te leiden dat het college verplicht is om ervoor te zorgen dat een vaste bodembreedte van 11,5 meter in stand wordt gehouden. Dat betekent dat het college niet verplicht is om ervoor te zorgen dat de bodembreedte van de Machinetocht niet groter wordt

dan de in de legger aangegeven 11,5 meter. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat geen sprake is van een overtreding.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-11-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:2770

Zaaknummer: 201907812/1/R1

Wetsartikelen: 78 Waterschapswet en 5.1 Waterwet

RECHTSPRAAK

Maatwerkvoorschriften/Houten

Weigering intrekking maatwerkvoorschriften onvoldoende gemotiveerd.

Casus

Exploitant van een windmolenpark verzoekt om intrekking van maatwerkvoorschriften die ter voorkoming van geluidhinder zijn opgelegd. De maatwerkvoorschriften leiden tot een lagere productie omdat de windmolens vaak stil moeten staan. Eiseres voert hierbij ook aan dat in de maatwerkvoorschriften ten onrechte geluidgrenswaarden in een andere eenheid zijn gesteld dan dB Lden of dB Lnight.

Rechtsvragen

1. Heeft verweerder voldoende gemotiveerd waarom hij de maatwerkvoorschriften niet in wil trekken?
2. Dient verweerder ook het feit dat de eerder gestelde maatwerkvoorschriften evident onrechtmatig zijn bij zijn belangenafweging te betrekken?

Uitspraak

1. De rechtbank ziet in de beroepsgrond over de belangenafweging aanleiding om eerst in te gaan op het wettelijk beoordelingskader. Op grond van artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit kan het bevoegd gezag in verband met bijzondere lokale omstandigheden bij maatwerkvoorschrift voor een windturbine of een combinatie van windturbines een andere waarde vaststellen, dan de norm waaraan ten behoeve van het voorkomen of beperken van geluidhinder op grond van het eerste lid als uitgangspunt moet worden voldaan. De rechtbank oordeelt dat dit beoordelingskader niet alleen van toepassing is bij de vaststelling van maatwerkvoorschriften, maar door het bevoegd gezag ook moet worden betrokken bij de vraag of gebruik zal worden gemaakt van de bevoegdheid om eenmaal vastgestelde maatwerkvoorschriften in te trekken. Als bij die afweging wordt geconstateerd dat van bijzondere lokale omstandigheden geen sprake is, of geen sprake meer is, dan is dat een

belangrijk gegeven dat pleit vóór het intrekken van de maatwerkvoorschriften. Dat gegeven zal vervolgens moeten worden afgewogen tegen de belangen die er aan de andere kant zijn bij het in stand houden van de maatwerkvoorschriften.

De rechtbank constateert dat hierop in het bestreden besluit in het geheel niet is ingegaan. In de besluitvorming zijn de financiële belangen van eiseres genoemd, maar is vervolgens de nadruk gelegd op de wens om de belangen van de omwonenden zo optimaal mogelijk te beschermen. Hierbij is niet inzichtelijk en gemotiveerd aandacht besteed aan het bestaan van bijzondere lokale omstandigheden als wettelijk criterium voor het kunnen stellen van de maatwerkvoorschriften. Dat had verweerder wel moeten doen. De enkele wens om omwonenden zo optimaal mogelijk te beschermen, en dat de gemeenteraad aan het handhaven van de maatwerkvoorschriften politieke steun heeft gegeven, is onvoldoende om verweerders besluit te kunnen dragen. Aan verweerders bestuurlijke wens moet in het licht van het voorgaande immers minder gewicht worden toegekend als zou blijken dat zich geen bijzondere lokale omstandigheden (meer) zouden voordoen.

2. De belangenafweging is wél de plaats om in te gaan op de onrechtmatigheid in de eenheid waarin de maatwerkvoorschriften zijn gesteld. In dat kader heeft eiseres op de zitting terecht verwezen naar de rechtspraak van de ABRvS over de handhaving van vergunningvoorschriften die in rechte onaantastbaar zijn. Als evident is dat een voorschrift niet gesteld had mogen worden, is dat een bijzondere omstandigheid die ertoe kan leiden dat in de belangenafweging die aan een besluit tot handhaving vooraf moet gaan, de conclusie moet worden getrokken dat van handhaving van dat voorschrift moet worden afgezien.

De rechtbank oordeelt dat uit deze rechtspraak moet worden afgeleid dat bij een verzoek om intrekking van in rechte onaantastbare maatwerkvoorschriften eveneens een rol kan spelen of evident is dat die voorschriften niet gesteld hadden mogen worden. In het licht van de door eiseres aangehaalde rechtspraak is bij de voor het Windpark Houten geldende maatwerkvoorschriften inderdaad sprake van een evidente onrechtmatigheid voor wat betreft de eenheid waarin zij zijn gesteld. Dat wordt door geen van de partijen betwist. Dit moet verweerder als bijzondere omstandigheid betrekken in zijn belangenafweging.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:756

Zaaknummer: UTR 19/4740

Wetsartikelen: 8.42 lid 4 Wm en 3.14a lid 3 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Milieuvergunning/Cuijk

Het moment van de oorspronkelijke aanvraag geldt, gelet op de nadien ingediende aanvullingen, niet meer als toetsingsmoment.

Casus

Op 2 februari 2010 heeft [vergunninghouder] een aanvraag om een revisievergunning ingediend voor de inrichting aan [locatie 1] te Beers. De aanvraag is meerdere keren aangevuld en het college heeft drie keer een ontwerpbesluit ter inzage gelegd alvorens de gevraagde vergunning te verlenen. De aanvraag heeft onder meer betrekking op het wijzigen van de stalsystemen in de stallen 1 en 2 en een uitbreiding van het aantal dieren. Verder maakt het perceel aan [locatie 2] te Beers niet langer deel uit van de inrichting.

Appellant is een omwonende die vreest voor een toename van de overlast die hij ervaart. Hij betoogt dat het college de aanvraag ten onrechte heeft getoetst aan de Verordening geurhinder en veehouderij Cuijk 2008 van 30 juni 2008 in plaats van de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Cuijk 2013 van 16 december 2013.

Rechtsvraag

Zijn de na de aanvraag ingediende aanvullingen van ondergeschikte aard?

Uitspraak

Aan de orde is de vraag of de aanvraag van 2 februari 2010 als grondslag voor het door het college te nemen besluit heeft te gelden, dan wel door de nadien ingediende aanvullingen niet meer als de oorspronkelijke aanvraag kan worden aangemerkt. Daarbij is met name van belang of de aanvullingen, op zichzelf maar ook in onderling verband beschouwd, van ondergeschikte aard zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 november 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2139). Het antwoord op die vraag bepaalt welk recht door het college moet worden toegepast.

Zoals hiervoor is overwogen, dateert de oorspronkelijke aanvraag van 2 februari 2010. Bij de

aanvulling van 7 april 2014 zijn de stallen 10 en 11 en loods 12 uit de aanvraag verwijderd en is stal 9 aan [locatie 2] uit de onderliggende vergunning als onderdeel van de vergunning aangevraagd. Daarbij is de woning aan [locatie 2] op de plattegrondtekening als bedrijfswoning aangemerkt en deze woning staat om die reden niet meer in de berekening van de luchtkwaliteit van 7 april 2014.

Doordat het perceel aan [locatie 2] inclusief de bedrijfswoning en stal 9 onderdeel uitmaken van de aangevraagde inrichting, ontstaat een andere inrichting dan waarvoor op 2 februari 2010 vergunning is gevraagd. Het college had de aanvraag van 7 april 2014 daarom als een nieuwe aanvraag moeten beschouwen die de aanvraag van 2 februari 2010 verving. Vervolgens lag er op 17 december 2017 opnieuw een nieuwe aanvraag voor, waarbij de bedrijfswoning en stal 9 aan [locatie 2] als onderdeel van de inrichting zijn komen te vervallen. Gelet hierop had het college bij de beoordeling van de aanvraag uit moeten gaan van het recht zoals dat gold ten tijde van de aanvraag van 17 december 2017, waaronder de Wabo en de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Cuijk 2013. Het college heeft de aanvraag ten onrechte niet aan deze regelgeving getoetst.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:443

Zaaknummer: 201902555/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade/Heerlen

Vrijstelling WRO, gefaseerde bouwvergunning, peildatum, salamitactiek.

Casus

Bij besluit van 12 oktober 2004 heeft het college met toepassing van artikel 19, tweede lid, van de WRO vrijstelling verleend van het bestemmingsplan Bedrijfsterrein De Koumen 1978 (hierna: het bestemmingsplan) voor het realiseren van twaalf bouw kavels aan de Burgemeester Slanghenstraat te Hoensbroek. Bij besluit van 2 oktober 2014 heeft het college, met gebruikmaking van die vrijstelling, omgevingsvergunning verleend, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, voor het bouwen van een woning op kavel 9 van het bouwproject, en voor het maken van een uitweg, als bedoeld in artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo.

[Appellant] is sinds 28 november 1988 eigenaar van de woning aan de [locatie] te Hoensbroek. Op 10 juli 2017 heeft hij bij het college een aanvraag ingediend om een tegemoetkoming in de planschade die hij in de vorm van een waardevermindering van die woning heeft geleden als gevolg van de vrijstelling van 12 oktober 2004. Aan de aanvraag heeft hij ten grondslag gelegd dat de vrijstelling het mogelijk heeft gemaakt om twaalf woningen te realiseren.

De rechtbank heeft overwogen dat, gelet op artikel 1.5b van de Invoeringswet Wabo, gelezen in verbinding met artikel 2.5, zesde en achtste lid, en artikel 6.3 van de Wabo, het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vrijstelling met een omgevingsvergunning eerste fase als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo wordt gelijkgesteld en dat dit besluit samen met een omgevingsvergunning tweede fase als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo een besluit vormt, op grond waarvan een belanghebbende een aanvraag om tegemoetkoming in planschade kan indienen. De omgevingsvergunning tweede fase voor de activiteit bouwen is op 2 oktober 2014 verleend. De aanvraag om tegemoetkoming in planschade heeft, gelet op het wettelijk systeem, alleen betrekking op de vrijstelling voor de realisatie van een woning op kavel 9. De

omgevingsvergunning is bij besluit van 11 augustus 2015 gewijzigd en op 23 september 2015 in werking getreden. Dit is de peildatum voor de vergelijking tussen de maximale mogelijkheden van de omgevingsvergunning met de maximale mogelijkheden van het onmiddellijk daaraan voorafgaande planologische regime van het bestemmingsplan.

In hoger beroep voert appellant aan dat het oordeel van de rechtbank over het schadeveroorzakend besluit leidt tot een groot verschil ten aanzien van de peildatum. Dit heeft eveneens invloed op de vergelijking tussen het oude en nieuwe planologische regime. De juiste peildatum voor die vergelijking is 25 oktober 2004 (datum bekendmaking van het besluit van 12 oktober 2004) en niet 23 september 2015 (datum inwerkingtreding van de omgevingsvergunning voor de enkele woning). In de tussenliggende tijd is het planologische regime sterk veranderd.

Bij de vaststelling van het schadeveroorzakend besluit heeft de rechtbank ten onrechte zonder toelichting volstaan met een verwijzing naar het wettelijk systeem. In beroep is immers aangevoerd dat de toepasselijke regels niet op elkaar aansluiten en dat dit een hiaat in de rechtsbescherming met zich brengt. Ook biedt het oordeel van de rechtbank de initiatiefnemer van het bouwproject de mogelijkheid door middel van een zogenoemde salamitactiek onder een planschadeclaim uit te komen.

Rechtsvragen

1. Heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de omgevingsvergunning voor het realiseren van een enkele woning het schadeveroorzakend besluit is?
2. Biedt deze jurisprudentie bescherming bij een poging van de initiatiefnemer van het bouwproject of het college om door middel van een zogenoemde salamitactiek onder een planschadeclaim uit te komen?

Uitspraak

1. [Appellant] wordt, gelet op het voorgaande, niet gevolgd in het betoog dat de inwerkingtreding van de Wabo tot rechtsongelijkheid of een hiaat in de rechtsbescherming heeft geleid. Indien het college na de inwerkingtreding van deze wet een beschikking met betrekking tot de eerste fase had gegeven ten behoeve van het realiseren van twaalf bouwkavels, zou immers – zonder beschikking met betrekking tot de tweede fase – evenmin een titel voor tegemoetkoming in planschade zijn ontstaan. In dat opzicht is er geen verschil met de situatie onder het regime van de WRO. Destijds kon de bij besluit van 12 oktober 2004 verleende vrijstelling immers slechts een oorzaak van vergoedbare planschade zijn, nadat op

grond van deze vrijstelling bouwvergunning zou zijn verleend. In het betoog is daarom geen grond te vinden voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de omgevingsvergunning voor het realiseren van een enkele woning het schadeveroorzakend besluit is. Of het college omgevingsvergunning zal verlenen voor het realiseren van nog meer woningen, is een onzekere toekomstige gebeurtenis. Onzekere toekomstige besluiten zijn echter niet in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro vermeld. Daardoor veroorzaakte schade komt dus niet op grond van artikel 6.1, eerste lid, van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking.

2. Uit de jurisprudentie volgt dat voor iedere planologische maatregel een vergelijking wordt gemaakt met het daaraan voorafgaande planologische regime en dat in beginsel op elk schadebedrag, dat volgt uit die vergelijking, het normale maatschappelijke risico in mindering wordt gebracht. Op deze regel wordt echter een uitzondering gemaakt, ingeval de elkaar opvolgende planologische maatregelen zo nauw met elkaar verweven zijn, dat de voor- en nadelen die uit deze maatregelen voortvloeien moeten worden geacht voort te vloeien uit één en dezelfde maatregel.

Deze jurisprudentie biedt dus onder omstandigheden bescherming bij een poging van de initiatiefnemer van het bouwproject of het college om door middel van een zogenoemde salamitactiek onder een planschadeclaim uit te komen. Dit betekent concreet dat bij eventuele volgende omgevingsvergunningen voor het realiseren van woningen in het kader van hetzelfde project op basis van de vrijstelling van 12 oktober 2004 en eventuele daarop gebaseerde aanvragen om tegemoetkoming in planschade kan worden gezien of van deze nauwe verwevenheid sprake is. Als daarvan sprake is, dan ligt het in de rede om de planologische effecten van de verweven schadeveroorzakende besluiten in samenhang en cumulatief te beoordelen, zowel bij het vaststellen van de omvang van de schade als bij het vaststellen van de omvang van het normale maatschappelijke risico.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:218

Zaaknummer: 202001427/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 6.2 Wro en 19 lid 2 WRO

RECHTSPRAAK

Planschade/Duiven

Vergoeding belastingschade bij planschade.

Casus

APO Zevenaar B.V. is sinds 1999 eigenaar van een pand aan het Remigiusplein 6 in Duiven. In dit pand was tot 1 januari 2020 de horecaonderneming van [appellant] gevestigd. Bij brief van 9 maart 2015 hebben zij een verzoek om toekenning van planschade bij het college ingediend. Door de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Centrum fase-1' stellen zij schade te lijden omdat dit plan op korte afstand van het pand en het daarbij behorende terras meer bebouwing mogelijk maakt, waardoor de horecaonderneming minder zichtbaar is vanaf het plein en de bezonning op het terras afneemt. Het plan heeft daardoor volgens APO Zevenaar B.V. en [appellant] een negatief effect op de omzet van de horecaonderneming.

APO Zevenaar B.V. en [appellant] bestrijden het standpunt van het college dat belastingschade in het kader van de toekenning van planschade niet voor vergoeding in aanmerking komt. Zij stellen dat in het kader van nadeelcompensatie belastingschade wel kan worden vergoed. Er is naar hun mening geen rechtvaardiging om dergelijke schade in het kader van planschade niet te vergoeden.

Rechtsvraag

Komt belastingschade voor vergoeding in aanmerking?

Uitspraak

De Afdeling is van oordeel dat deze vraag bij een verzoek om planschade, net als bij een verzoek om nadeelcompensatie, bevestigend beantwoord moet worden als dergelijke schade rechtstreeks een gevolg is van het desbetreffende schadeveroorzakende besluit (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BL1791). Bij de vaststelling van de op grond van artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade in de vorm van inkomensderving dient ook met fiscale voor- en nadelen rekening te worden gehouden. Daarbij dienen deze voor- en nadelen in onderling verband te worden

bezien en in rekening te worden gebracht. Hieruit volgt dat 'belastingschade' niet zozeer een afzonderlijke schadesoort is, maar een bij de vaststelling van de volgens artikel 6.1 van de Wro voor tegemoetkoming in aanmerking komende schade in de vorm van inkomensderving in aanmerking te nemen nadeel.

Ter zitting is door de deskundige te kennen gegeven dat niet uitgesloten kan worden dat in dit geval sprake zou kunnen zijn van belastingschade, omdat mogelijk extra inkomstenbelasting wordt geheven als gevolg van het in één keer uitkeren van de tegemoetkoming. Het had daarom op de weg van het college gelegen om deze schadepost, nu de hoogte ervan nog niet kan worden vastgesteld, als een pro memorie post in het bestreden besluit op te nemen. Het betoog slaagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:207

Zaaknummer: 202001641/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en

RECHTSPRAAK

Strafrecht/handelen in strijd met vergunning

Een te beperkt onderzoek bij de acceptatie van afvalstoffen kan in het economisch strafrecht aan een overtreder worden toegerekend.

Casus

In mei 2014 heeft een bedrijf een schip verkregen, waarvan zij wist dat in de motorruimte asbest aanwezig was. Bij de sanering is geconstateerd dat ook buiten de motorruimte asbest aanwezig was. Het asbest zat onder meer tussen de betimmering en de wand van het schip en in de verflaag. Het bedrijf heeft een asbestsaneerder opdracht gegeven om het schip asbestvrij te maken. Nadat verschillende methodes waren uitgetest, is men tot de conclusie gekomen dat het schip niet volledig asbestvrij kon worden gemaakt. Daarop is de sanering stopgezet en is besloten het schip te laten slopen.

Het bedrijf heeft contact opgenomen met een sloopbedrijf vanwege de sloop van het schip. Begin december 2016 is een medewerker van het sloopbedrijf bij het bedrijf gaan kijken. Het bedrijf heeft aan de medewerker een aantal asbest-gerelateerde documenten met betrekking tot het schip gegeven. Ook hebben zij de buitenzijde van het schip bekeken. Op 15 december 2016 is een overeenkomst getekend, waarin is afgesproken dat het sloopbedrijf het schip zou overnemen om het te vernietigen en recycleren.

Eind december 2016 is het schip getransporteerd naar het sloopbedrijf in Groningen. In januari 2017 zijn de werknemers begonnen met het verschrompen van het schip door het met snijbranders in stukken te snijden. Naar aanleiding van een tip is de Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid een onderzoek gestart. In dat kader zijn de werkzaamheden aan het schip stilgelegd. Met een asbestinventarisatie is vastgesteld dat in de wrakstukken van het schip asbest aanwezig was.

Rechtsvraag

Hoe ver strekt de onderzoekspllicht die een bedrijf bij het accepteren van afvalstoffen in het kader van de omgevingsvergunning heeft?

Uitspraak

De rechtbank stelt voorop dat opzet in het economische strafrecht de betekenis heeft van kleurloos opzet. Boos opzet, in die zin dat het opzet bewust gericht is geweest op het niet naleven van de in de tenlastelegging bedoelde wettelijke bepalingen, is niet vereist. De rechtbank verstaat in dit verband dat het (kleurloze) opzet slechts betrekking heeft op de tenlastegelegde verweten gedraging (handelen/nalaten), in dit geval het, in de door verdachte gedreven inrichting, handelen in strijd met de vergunningsvoorschriften van de haar verleende vergunning, in die zin dat met het ongecontroleerd binnenhalen van het schip afvalstoffen werden geaccepteerd, waaronder afvalstoffen die niet waren opgenomen in vorenbedoelde Bijlage 8. Binnen de door verdachte gedreven inrichting kan dit, naar het oordeel van de rechtbank, niet anders worden opgevat dan een opzettelijke handeling binnen de bedrijfsvoering, waarbij de rechtbank in ogenschouw neemt dat verdachte blijkens Bijlage 8 gehouden is het haar opgelegd acceptatiebeleid strikt toe te passen en aldus gehouden is mededelingen aan derden te doen en zelf te controleren, dit om te voorkomen dat andere dan de uitdrukkelijk vergunde limitatief opgesomde afvalstoffen worden geaccepteerd.

Hieruit volgt dat in dit geval niet hoeft te worden bewezen dat verdachte specifiek opzet had op het accepteren van het in het schip aanwezige asbesthoudend isolatiemateriaal.

Verdachte is een professioneel sloopbedrijf en houdt zich bedrijfsmatig bezig met het accepteren van afvalstoffen. Zij mag op grond van haar milieuvergunning een beperkt aantal specifiek aangeduide (afval)stoffen ontvangen. Op grond van dit strakke voorschrift en ook uit de aard van de door verdachte gevoerde onderneming volgt dat verdachte extra oplettend moet zijn en nauwkeurig moet controleren of de afvalstoffen die zij ontvangt in overeenstemming zijn met de vergunning en of deze geen stoffen bevatten die zij niet mag accepteren, zoals asbest. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verdachte dit onvoldoende gedaan en is zij daardoor tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht.

De rechtbank is met de verdediging van oordeel dat [medeverdacht bedrijf 1] verdachte heeft misleid door de gedane mededelingen, de manier waarop de documenten zijn gepresenteerd en het achterhouden van meerdere relevante documenten. Dit ontslaat verdachte echter niet van haar eigen onderzoeksplicht. Dit geldt temeer omdat in de overgelegde documenten duidelijke aanwijzingen te vinden waren dat het schip ten tijde van de acceptatie nog asbest bevatte (of in ieder geval kon bevatten). Daarbij komt dat [medeverdachte 2] vóór het sluiten van de overeenkomst heeft gezien dat op de romp van het schip nog een asbeststicker zat. Naar het oordeel van de rechtbank mocht hij geen genoegen nemen met de opmerking van

[medeverdachte 4] dat deze sticker was vergeten en nog zou worden verwijderd en had hij naar aanleiding daarvan nader onderzoek moeten doen.

[Medeverdachte 2] heeft de documenten niet grondig bestudeerd. Hij heeft enkel de koppen van de eerste pagina's van (een aantal van) deze documenten gelezen. Hij heeft geen vragen gesteld over de documenten en heeft voorafgaand aan de acceptatie (en verschroting) geen andere documenten opgevraagd. [Medeverdachte 1] heeft de documenten voorafgaand aan de acceptatie van het schip helemaal niet bekeken en is afgegaan op de mededelingen die [medeverdachte 2] daarover heeft gedaan.

De rechtbank ziet in de opmerkingen die [bedrijf 1] heeft gemaakt over (de informatie in) de overgelegde rapporten geen aanleiding om anders te oordelen. Voor zover (de werknemers van) verdachte de inhoud van de documenten zelf niet goed begre(e)p(en), had(den) zij daarover vragen moeten stellen aan [medeverdacht bedrijf 1] en/of advies moeten vragen van een deskundige.

Op grond van het voorgaande verwerpt de rechtbank het verweer en acht zij wettig en overtuigend bewezen dat verdachte opzettelijk heeft gehandeld in strijd met de voorschriften 10.1.1 en 10.1.2 van de milieuvergunning.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:825

Zaaknummer: 08/997034-17 (P) (FP)

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder e Wabo

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Hoogezand-Sappermeer

Wijzigen van geluidzone, dezoneren van gezoneerd industrieterrein en geluidruimteverdeelregeling als toetsingskader.

Casus

Hoogezand-Sappermeer heeft van oudsher diverse bedrijventerreinen, waaronder gezoneerde industrieterreinen, met woningen in de nabije omgeving. De gemeenteraad heeft een bestemmingsplan vastgesteld dat voorziet in een regeling voor onder andere bedrijven (een gezoneerd industrieterrein met onder andere het bedrijf Avebe) en woningen. Een aantal van deze woningen, waaronder de woningen aan de Klaas Nieboerweg, lagen eerst op het industrieterrein. Ze hebben in dit plan een woonbestemming gekregen met de aanduiding 'Geluidzone – Industrie'. De gemeenteraad heeft beoogd om met dit plan de woningen voor het eerst in de geluidzone te brengen. Ook een aantal bedrijfsgronden van Avebe behoren niet meer tot het gezoneerde industrieterrein. Het gaat om gronden waar een zonnepark is gepland en waarop een voormalig kantoorgebouw en parkeerterrein liggen.

Avebe vreest als gevolg van het plan, met name doordat volgens Avebe haar geluidruimte wordt beperkt, te worden belemmerd in haar ontwikkelingsmogelijkheden. Een van de punten die Avebe aanvoert is dat door louter het wijzigen van de bestemming de geluidzone niet kan worden gewijzigd. Het wijzigen van de zone is iets anders dan het wijzigen van de bestemming, ook al volgt uit artikel 41 van de Wgh dat beide bij vaststelling of wijziging van het bestemmingsplan geschieden, aldus Avebe. Gelet op artikel 41, vierde lid, van de Wgh is ook het vastleggen van de begrenzing van het gezoneerde industrieterrein iets anders dan het vastleggen van de zone. Daarom moet het plan een duidelijk besluit tot wijziging van de zone inhouden, voordat sprake kan zijn van wijziging van de geluidzone die in 1991 door de minister is vastgesteld. Bovendien is er volgens Avebe geen zonekaart en beslaat het bestemmingsplangebied niet de gehele zone. Avebe betoogt voorts dat een bestemmingswijziging er niet toe kan leiden dat gronden waarop industrie was en blijft toegestaan worden onttrokken aan een gezoneerd industrieterrein, omdat deze gronden volgens de definitie van 'industrieterrein' tot het gezoneerde industrieterrein behoren. Verder betoogt Avebe dat de geluidruimteverdeelregeling niet kan worden gekwalificeerd als een

zonebeheerplan in de zin van artikel 164 van de Wgh, omdat zij door de raad en niet door het college is vastgesteld. Ook geeft de regeling geen inzicht in de geluidruimte binnen de zone, zodat de geluidruimteverdeelregeling in elk geval niet kan worden gezien als een invulling van artikel 163, eerste lid, van de Wgh. Ook kan de regeling volgens Avebe niet worden gebruikt als toetsingskader voor omgevingsvergunningen milieu.

Rechtsvragen

1. Kan door een bestemmingswijziging een geluidzone worden gewijzigd?
2. Kunnen gronden door een bestemmingswijziging aan een industrieterrein worden onttrokken, gelet op de definitie van industrieterrein in de Wgh?
3. Kan de geluidruimteverdeelregeling als toetsingskader worden gebruikt voor omgevingsvergunningen milieu?

Uitspraak

1. De Afdeling overweegt dat het plan aan de gronden ter plaatse van onder andere de woningen aan de Klaas Nieboerweg niet langer een bestemming toekent die vestiging van zogeheten grote lawaaimakers oftewel A-inrichtingen mogelijk maakt dan wel niet uitsluit.

Uit artikel 41 van de Wgh volgt dat een wijziging van de geluidzone bij vaststelling of wijziging van een bestemmingsplan kan plaatsvinden. Daarnaast kan de raad op grond van artikel 41, vierde lid, van de Wgh onverminderd het eerste lid bij besluit de begrenzing van een industrieterrein vastleggen. De raad heeft in dit geval geen besluit genomen als bedoeld in artikel 41, vierde lid, van de Wgh. Dat laat, zoals in artikel 41, vierde lid, van de Wgh is bepaald, de bevoegdheid op grond van het eerste lid echter onverlet. Naar het oordeel van de Afdeling kan het plan redelijkerwijs niet anders worden uitgelegd dan dat de raad met de daarin opgenomen bestemmingswijzigingen, toegekende gebiedsaanduidingen 'Milieuzone – Gezoned industrie' en 'Geluidzone – Industrie' en de daarbij behorende planregels ook de begrenzing van het gezoned industrie' en – met toepassing van artikel 41, eerste lid, van de Wgh – de binnengrens van de geluidzone (de grens tussen de 'Geluidzone – Industrie' en het gezoned industrie) heeft gewijzigd. Wat Avebe heeft aangevoerd, leidt niet tot de conclusie dat de raad hiertoe op grond van artikel 41, eerste lid, van de Wgh niet bevoegd was.

Voor zover Avebe betoogt dat er geen nieuwe zonekaart is, overweegt de Afdeling als volgt. Wanneer de geluidzone wordt gewijzigd met toepassing van artikel 41, eerste lid, van de Wgh,

behoeft geen nieuwe zonekaart te worden vastgesteld en vindt de weergave van de gewijzigde geluidzone, zoals ook uit de verbeelding blijkt, plaats op de verbeelding van het plan.

Voor zover Avebe betoogt dat het bestemmingsplangebied niet de gehele zone beslaat, overweegt de Afdeling als volgt. De geluidzone van het industrieterrein is gelegen rond de terreinen 'Hoogezand-Waterhuizen', 'Hoogezand-West', 'Foxhol', 'Hoogezand Noord-West en Plan Zuid' en 'Martenshoek'. De geluidzone ligt slechts voor een deel binnen het plangebied. Het gedeelte dat binnen het plangebied ligt, wordt in het plan gewijzigd. Het aldus gewijzigde deel van de geluidzone sluit aan bij de verder buiten het plangebied liggende geluidzone van dat industrieterrein. De Wgh verzet zich er onder deze omstandigheden niet tegen dat slechts de geluidzone in het bestemmingsplan wordt opgenomen voor zover deze in het plangebied ligt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AT8770, onder 2.5).

Er bestaat dan ook geen grond voor de conclusie dat de raad niet door middel van de bestemmingswijzigingen, de toegekende gebiedsaanduidingen en de daarbij behorende planregels de binnengrens van de geluidzone kon wijzigen.

2. Voor zover het plan ter plaatse van de zonneparken, het voormalige kantoorgebouw van Avebe en het voormalige parkeerterrein industrie toelaat – niet zijnde zogeheten grote lawaaimakers – brengt de 'nieuwe' definitie van industrieterrein in de Wgh, anders dan Avebe betoogt, niet mee dat de raad deze gronden noodzakelijkerwijze deel moest laten uitmaken van het gezoneerde industrieterrein. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de wetgever met de opname van de 'nieuwe' definitie tot doel heeft gehad om – anders dan onder de 'oude' definitie, waar gronden waarop geen grote lawaaimakers zijn toegestaan hoe dan ook geen deel konden uitmaken van het gezoneerde industrieterrein – de raad beleidsruimte te geven om gronden waar geen grote lawaaimakers zijn toegestaan niettemin van het gezoneerde industrieterrein deel te kunnen laten uitmaken (vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 29 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2370, onder 6). Bij de vaststelling van het bestreden plan heeft de raad met toepassing van deze beleidsruimte de gronden van de zonneparken, het voormalige kantoorgebouw van Avebe en het voormalige parkeerterrein, waar geen grote lawaaimakers meer worden toegestaan, evenwel niet (langer) van het gezoneerde industrieterrein deel willen laten uitmaken. Het betoog van Avebe dat de wijzigingen van de bestemmingen naar 'Bedrijventerrein – Industrie' en 'Gemengd' er gelet op de 'nieuwe' definitie van industrieterrein niet toe kunnen leiden dat gronden worden onttrokken aan het gezoneerde industrieterrein, slaagt daarom niet.

3. De Afdeling overweegt dat het college van burgemeester en wethouders op grond van artikel

164 van de Wgh een zonebeheerplan kan opstellen. Uit de uitspraak van de Afdeling van 21 november 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BU3124, volgt dat een omgevingsvergunning milieu niet kan worden geweigerd wegens strijd met een krachtens artikel 164 van de Wgh vastgesteld zonebeheerplan. De Afdeling begrijpt het betoog van de raad aldus, dat de raad in het licht van deze jurisprudentie niet heeft beoogd om een zonebeheerplan op te stellen. Naar het oordeel van de Afdeling dient de in het plan opgenomen geluidruimteverdeelregeling gelet op haar strekking niet als zonebeheerplan in de zin van artikel 164 van de Wgh te worden aangemerkt (vergelijk ook de uitspraken van de Afdeling van 4 februari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:237, onder 3.5, 11 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:705, onder 2.5, en 13 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:66). De betogen dat de regeling ten onrechte niet door het college is vastgesteld en dat de regeling in strijd met artikel 163 van de Wgh geen inzicht geeft in de geluidruimte binnen de zone, kunnen alleen al daarom niet slagen.

Voor zover Avebe betoogt dat de raad niet het bevoegd gezag is om een geluidruimteverdeelregeling in het bestemmingsplan op te nemen die zou moeten worden gebruikt als toets voor beslissingen op aanvragen om een omgevingsvergunning milieu, overweegt de Afdeling als volgt. De raad is het bevoegd gezag om het bestemmingsplan vast te stellen. Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, van de Wro worden met het oog op de bestemming regels gegeven. Deze regels betreffen in elk geval regels omtrent het gebruik van de grond en van de zich daar bevindende bouwwerken. Deze regels kunnen tevens strekken ten behoeve van de uitvoerbaarheid van in het plan opgenomen bestemmingen. Ingevolge artikel 2.14, zevende lid, van de Wabo worden bij de beslissing op de aanvraag om een omgevingsvergunning milieu gronden en bouwwerken in de omgeving van de inrichting in aanmerking genomen overeenkomstig het bestemmingsplan. Zoals de Afdeling heeft geoordeeld in haar uitspraken van 4 februari 2015, ECLI:NL:RVS:2015:237, onder 3.5, en 11 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:705, onder 2.5, staat artikel 3.1, eerste lid, van de Wro, noch de milieuwet- en regelgeving, er aan in de weg dat het geluidverdeelplan in het bestemmingsplan wordt opgenomen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.1, eerste lid, van de Wro (Kamerstukken II 2002/03, 28 916, nr. 3, p. 21-22) volgt dat de redactie van artikel 3.1 van de Wro het mogelijk maakt een relatie te leggen tussen de ruimtelijke ordening en het beleidsterrein van milieu. Derhalve kunnen beslissingen op aanvragen om een omgevingsvergunning milieu worden getoetst aan de in het bestemmingsplan opgenomen geluidruimteverdeelregeling. Gelet hierop slaagt het betoog van Avebe niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:396

Zaaknummer: 201709331/1/R3

Wetsartikelen: 41 Wgh, 164 Wgh, 2.1.4 lid 7 Wabo en 3.1 Wro

RECHTSPRAAK

Vergunning en ontheffing Wnb/Groningen

Voorgeschreven mitigerende maatregelen zijn onvoldoende duidelijk gemotiveerd.

Casus

Er is vergunning en ontheffing verleend op grond van de Wnb voor het oprichten en in werking hebben van 21 windturbines op Windpark Oostpolder en de verwijdering van tien bestaande windturbines. De Oostpolder is een landbouwgebied dat grenst aan de zuidzijde van het bestaande haven- en industriegebied Eemshaven.

Rechtsvraag

Kunnen de aan de ontheffing voor het besluit verbonden voorschriften de toets der kritiek doorstaan?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat in artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb, is bepaald dat voor vogels slechts ontheffing kan worden verleend, als deze ontheffing niet leidt tot verslechtering van de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort. Om de staat van instandhouding van de soort te bepalen moet, zoals is vastgelegd in de begripsbepaling in artikel 1.1 van de Wnb, het effect van de som van de invloeden die op de betrokken soort inwerken en op lange termijn een verandering kunnen bewerkstelligen in de verspreiding en de grootte van de populaties van die soort op het grondgebied, bedoeld in artikel 2 van de Habitatrichtlijn, worden vastgesteld.

De Afdeling heeft overwogen dat, gelet op deze begripsbepaling, het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat mogelijke cumulatieve effecten deel uitmaken van de staat van instandhouding en in die zin bij het verlenen van een ontheffing moeten worden betrokken. Het college heeft zich daarom terecht op de zitting op het standpunt gesteld dat, om het effect van bovengenoemde som van invloeden op de betrokken trekvogelsoorten vast te stellen, de effecten van al bestaande en van al vergunde, maar nog niet gerealiseerde windparken in en

rond de Eemshaven en Delfzijl en elders in de nabijheid van de Waddenzee, en van al bestaande en van reeds vergunde maar nog niet gerealiseerde 380 kV hoogspanningsleidingen in de Eemshaven, moesten worden betrokken.

Uit het bestreden besluit wordt niet duidelijk of de voorschriften over slachtofferreductie en monitoring zijn gesteld, omdat deze door het college noodzakelijk worden geacht om aan het vereiste van artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb, te kunnen voldoen, of door het college nodig worden geacht om voor trekvogels proactieve mitigerende maatregelen te treffen, die verder gaan dan het voorkomen van een verslechtering van de staat van instandhouding.

Uit een deel van het bestreden besluit en het verweerschrift leidt de Afdeling enerzijds af dat het college de betrokken voorschriften aan het bestreden besluit heeft verbonden in het belang van het voorkomen van slachtoffers onder trekvogels. Het gaat daarbij dan om een proactieve slachtofferreductieverplichting en een proactieve monitoringsverplichting, en daarom om maatregelen die verder gaan dan om te voldoen aan het vereiste van artikel 3.3, vierde lid onder c, van de Wnb.

Uit een ander deel van het bestreden besluit en het verhandelde ter zitting leidt de Afdeling anderzijds af dat het college de betrokken voorschriften noodzakelijk vindt om aan het vereiste van artikel 3.3, vierde lid onder c, van de Wnb te kunnen voldoen. Als die voorschriften niet aan de ontheffing zouden zijn verbonden, dan had de benodigde ontheffing volgens het college moeten worden geweigerd. Daarbij gaat het volgens het college dan niet om de effecten van het Windpark Oostpolder als zodanig, maar om de cumulatieve effecten die deel uitmaken van de staat van instandhouding, zoals hiervoor beschreven in overweging 11.

Gelet op het voorgaande is onvoldoende duidelijk gemotiveerd waarom het college de voorschriften 13 tot en met 16 en 20 tot en met 23 aan het bestreden besluit heeft verbonden. Het is onduidelijk of – en welke van – deze voorschriften door het college noodzakelijk worden geacht om aan het vereiste van artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb te kunnen voldoen, dan wel door het college nodig worden geacht om voor trekvogels proactieve mitigerende maatregelen te treffen, die verder gaan dan het voorkomen van de verslechtering van de staat van instandhouding van de betrokken soorten. Zoals hiervoor is overwogen kunnen monitoringsverplichtingen van vogelaanvaringsslachtoffers naar hun aard alleen proactieve maatregelen zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:387

Zaaknummer: 201901065/1/R2

Wetsartikelen: 2.7 Wnb, 2.8 Wnb, 3.1 Wnb, 3.3 Wnb en 5.3 Wnb

RECHTSPRAAK

Last onder dwangsom/Tiel

Samenvoegen van partijen grond zonder vereiste erkenning in het kader van het Besluit bodemkwaliteit.

Casus

De omgevingsdienst heeft bij de ILT een melding gedaan van een mogelijke overtreding van het Besluit bodemkwaliteit door een recyclingbedrijf, een zogenoemd bodemsignaal. De toezichthouders van de ILT hebben bij een controle bij dat bedrijf geconstateerd dat verschillende partijen grond zijn samengevoegd, zonder dat het bedrijf beschikte over de vereiste BRL 9335 erkenning in het kader van het Besluit bodemkwaliteit. De staatssecretaris heeft naar aanleiding van die constatering aan het recyclingbedrijf een last onder dwangsom opgelegd om herhaling te voorkomen. Tussen het bedrijf en de staatssecretaris is onder meer het gehanteerde begrip ‘partij’ in geschil.

Rechtsvraag

Mocht de staatssecretaris voor de definitie van het begrip ‘partij’ het criterium ‘eenduidige en gelijke structuur’ uit het protocol 1001 gebruiken als nadere invulling van het begrip als bedoeld in het Besluit bodemkwaliteit?

Uitspraak

In haar uitspraak van 25 juli 2018, onder 3, heeft de Afdeling geoordeeld dat de definitie van het begrip partij in het Besluit bodemkwaliteit, ook als deze in het licht van de Nota van Toelichting bij het Besluit bodemkwaliteit (Stbl. 2007, 469, blz. 136) wordt gelezen, nadere invulling behoeft en de staatssecretaris voor deze nadere invulling aansluiting heeft mogen zoeken bij de in het protocol 1001 genoemde criteria om gronden aan te merken als één partij. De Afdeling ziet in hetgeen Recycling Tiel B.V. heeft aangevoerd geen aanleiding om daar nu anders over te oordelen, ook al was in die uitspraak het criterium ‘aaneengesloten percelen’ aan de orde. Hierbij betreft de Afdeling dat in de Nota van Toelichting bij paragraaf 6.1.2 van protocol 1001, als opgenomen in bijlage 8, staat vermeld dat de genoemde criteria – voor zover van toepassing – alle apart dan wel in combinatie dienen te worden beoordeeld bij de vraag of

sprake is van één partij dan wel meerdere partijen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:367

Zaaknummer: 202002107/1/R1

Wetsartikelen: 15 Besluit bodemkwaliteit en 4.3.2 lid 1 Regeling bodemkwaliteit